

पद चालीसको लुकेको इतिहास - संख्या अठारौँ

दोस्रो धिक्कार — भाग पाँच

Jeff Pippenger

2026-07-15

प्रकाशको पुस्तकको नवौँ अध्यायमा नीनवेहको युद्धको प्रतिनिधित्व गर्ने “कुज्जी” त्यस्तो इतिहासद्वारा पूरा भयो जसले एक निर्णायक मोड उत्पन्न गर्‍यो; निःसन्देह, कुज्जीले गर्ने कार्य यही हो। मेरो दाबी यो हो कि नीनवेहको युद्ध इस्लामको उदयलाई चिह्नित गर्ने ऐतिहासिक कुज्जी मात्र थिएन, तर यो एक भविष्यवाणीसम्बन्धी कुज्जी पनि हो। त्यस युद्धका भविष्यवाणीगत गतिशीलताले दानिएल र प्रकाशको पुस्तकमा प्रस्तुत बाइबल-भविष्यवाणीका राज्यहरूका सबै रेखाहरूलाई दानिएलको एघारौँ अध्यायसँग समरेखित गराउँछ। यसो गर्दा, यसले ती सबै राज्यहरूलाई दानिएल एघारका अन्तिम छ पदहरूको साक्षी दिन सक्षम बनाउँछ, र अझ महत्त्वपूर्ण रूपमा—चालीसौँ पदको बाह्य लुकेको इतिहासको मोहोर खोल्न।

अनि म तिमीलाई स्वर्गको राज्यका कुज्जीहरू दिनेछु; र तिमीले पृथ्वीमा जे बाँध्नेछौ, त्यो स्वर्गमा बाँधिएको हुनेछ; र तिमीले पृथ्वीमा जे फुकाउनेछौ, त्यो स्वर्गमा फुकाइएको हुनेछ। मत्ती 16:19।

मोहम्मदको राज्यको विमोचन र उदय

६२७ मा निनवेहको युद्धले रोमको युक्ति र परमेश्वरको प्रबन्धको कुहिरोसहित परास्त गरिएको फारसी शक्तिको अन्तिम दस वर्षको आरम्भलाई चिह्नित गर्‍यो। यसले त्यो निर्णायक मोडलाई चिह्नित गर्‍यो जहाँबाट मोहम्मदका इस्लामी भीडहरू उठ्न थाले। यस युद्धले पहिलेबाट अस्तित्वमा रहेको एउटा रोकलाई हटायो—त्यस्तो रोक, जो सिद्धान्ततः रोम र फारस दुवैले आफ्नो शक्ति कायम राखेका भए रहिरहने थियो। तर दुवैले त्यसो गरेनन्।

संयम र विमोचन

इस्लामको भविष्यसूचक प्रतिरूपमा, पवित्रशास्त्रको आरम्भिक परिचयदेखि नै हामी इस्लामको नियन्त्रण र मुक्तिलाई देख्छौं, जसरी साराले अब्राहमलाई हाजर र इश्माएललाई नियन्त्रणमा राख्न मनाइन्।

र सारैले अब्रामलाई भनिन्, मेरो अन्याय तिमीमाथि परोस्; मैले मेरी दासीलाई तिम्रो काखमा दिएँ; र जब उनले आफू गर्भवती भएको देखिन्, तब म उनका आँखामा तुच्छ ठहरिएँ; परमप्रभुले मेरो र तिम्रो बीचमा न्याय गर्नुहोस्। तर अब्रामले सारैलाई भने, हेर, तिम्री दासी तिम्रै हातमा छे; तिमीलाई जे असल लाग्छ, त्यसै उसलाई गर। अनि जब सारैले उनीसँग कठोर व्यवहार गरिन्, तब उनी उनको सामुबाट भागिन्। उत्पत्ति १६:५, ६।

त्यो घटनाभन्दा अघि नै, हागरलाई भविष्यवाणीसम्बन्धी वृत्तान्तमा प्रस्तुत गरिनुको कारण यही हो कि परमप्रभुले सारालाई सन्तान जन्माउनबाट “रोकेका” हुनुहुन्छ।

अब्रामकी पत्नी सारैले उनलाई कुनै सन्तान जन्माएकी थिइनन्; अनि उनकी एउटी दासी थिई, जो मिश्रकी थिई, जसको नाउँ हागर थियो। अनि सारैले अब्रामलाई भनिन्, हेर, परमप्रभुले मलाई सन्तान जन्माउनबाट रोक्नुभएको छ; म तिमीलाई बिन्ती गर्छु, मेरी दासीकहाँ जाऊ; सम्भवतः म उसैद्वारा सन्तान प्राप्त गर्न सकूँला। अनि अब्रामले सारैको कुरा सुने। उत्पत्ति 16:1, 2.

मुहम्मदलाई दिइएको प्रकाशको पुस्तक अध्याय ९ को “साँचो”, र त्यसपछि निनेवेहको युद्धद्वारा पूरा गरिएको त्यो साँचोले, भविष्यवाणीसम्बन्धी इतिहासको कुनै पनि निश्चित बिन्दुमा इस्लाममाथि रहेको “अवरोध” हटाइनुलाई जनाउँछ।

“स्वर्गदूतहरूले चार वायुलाई थामिरहेका छन्, जसलाई एउटा क्रुद्ध घोडाको रूपमा चित्रित गरिएको छ, जो आफैँलाई फुत्काएर सारा पृथ्वीको सतहमाथि दौडिन खोज्दैछ, र आफ्नो मार्गमा विनाश र मृत्यु बोकेर ल्याइरहेको छ।” Manuscript Releases, volume 20, 217.

मोहम्मदको राज्यको “उदय र पतन” लाई त्यति धेरै उदय र पतनका रूपमा होइन, बरु ‘मुक्ति’ र ‘नियन्त्रण’ का रूपमा प्रस्तुत गरिएको छ। जब इस्लामलाई भविष्यवाणीगत रूपमा मुक्त गरिन्छ, तब त्यस मुक्तिलाई निनेवेहको युद्धद्वारा चित्रित गरिएको छ।

केवल धिक्कारहरू

सात तुरहीहरूमध्ये, इस्लामका हाय-तुरहीहरू मात्र त्यस्ता हुन्, जो भविष्यवाणीको इतिहासमा पहिलोपटक प्रवेश गराइएदेखि अनुग्रह-अवधिको समाप्तिसम्म निरन्तर शक्तिको रूपमा इतिहासभरि फैलिएका छन्। पश्चिमी रोममाथि ल्याइएका पहिलो चार तुरहीहरूले ओडोएकर, गेन्सेरिक, अत्तिला द हुन, र अलारिकलाई प्रतिनिधित्व गर्थे; यसरी तिनीहरूले उत्तरकालमा परमप्रबन्धीय न्यायदण्डका चार शक्तिहरूको प्रतिरूप प्रस्तुत गरे, तर तिनीहरूका आधुनिक समकक्षीहरू ती चार प्राचीन शक्तिहरूका प्रत्यक्ष उत्तराधिकारी होइनन्। हाय-तुरहीहरूको विषयमा भने यस्तो होइन। एकपटक इस्लाम इतिहासमा प्रवेश गरेपछि, पूर्णरूपमा अनुग्रह-अवधिको समाप्तिमा विमोचित नभएसम्म, त्यो विमोचन र संयमनको प्रत्यक्ष रेखामा निरन्तर अगाडि बढिरहन्छ। हाय-तुरहीहरूमा “विमोचन” को “साँचो” निनेवेहको युद्धद्वारा चिह्नित गरिएको छ।

निकोमिडिया र जुलाई २७, १२९९

अग्रगामीहरूले २७ जुलाई १२९९ लाई एक सय पचास वर्षको आरम्भको रूपमा ठीकसँग पहिचान गरे, जुन २७ जुलाई १४४९ मा समाप्त भयो, र त्यसले फेरि तीन सय एकान्नब्बे वर्ष र पन्ध्र दिनको अवधि आरम्भ गर्‍यो, जुन ११ अगस्ट १८४० मा निष्कर्षमा पुग्यो।

अघिल्लो लेखमा हामीले सुल्तान ओरहान गाजी (ओटोमन बेयलिकका संस्थापक उस्मान प्रथमका पुत्र) द्वारा निकोमिडियामाथि ल्याइएको १३३३ देखि १३३७ सम्मको घेराबन्दीलाई पहिचान गरेका थियौं, जब उनले महत्वपूर्ण बाइजेन्टाइन सहर निकोमिडियालाई घेरा हाले। यो घेराबन्दी उनका पिता उस्मानबाट आरम्भ भएको निकोमिडियाविरुद्धको युद्धको निष्कर्ष हो। प्रकाश ९:१० का एक सय पचास वर्ष जुलाई २७, १२९९ मा आरम्भ भए, र भविष्यवाणीको आरम्भको रूपमा त्यस आरम्भ-मितिसँग सम्बन्धित इतिहासलाई ध्यान दिनुपर्छ। उस्मान प्रथम (ओटोमन वंशका संस्थापक) सुल्तान ओरहान गाजीका पिता थिए, जसले जुलाई २७, १२९९ मा निकोमिडियाको क्षेत्रमा, निकोमिडिया सहरको नजिकै भएको बाफेउसको युद्धमा बाइजेन्टाइन साम्राज्यमाथि एउटा महत्वपूर्ण प्रारम्भिक विजय हासिल गरेका थिए; जो रोमी र प्रारम्भिक बाइजेन्टाइन इतिहासमा अत्यन्त महत्वपूर्ण राजधानी-सहर थियो।

पिता र पुत्र

२७ जुलाई, १२९९ मा उस्मानका सेनाहरूले एक स्थानीय गभर्नरको नेतृत्वमा रहेको बाइजेन्टिन सेनालाई पराजित गरे। यो युद्ध बिथिनिया (उत्तरपश्चिमी आनातोलिया) मा सत्ता सुदृढ गर्न थालेपछि उस्मानले प्राप्त गरेका पहिलो प्रमुख स्वतन्त्र सैन्य सफलताहरूमध्ये एक मानिन्छ। यसले एउटा सानो टर्की बेयलिक (जनजातीय रजवाडा) बाट त्यस्तो उदयशील शक्तितर्फको रूपान्तरणमा महत्वपूर्ण चरणको संकेत गर्‍यो, जसले अन्ततः बाइजेन्टिन भूभागहरूलाई चुनौती दिँदै विजय गर्ने थियो। उक्त मितिले इस्लामका लागि वृद्धिको एक अवधिको आरम्भलाई सूचित गर्छ, जसले अन्ततः १४५३ मा कन्स्टान्टिनोपलको पतनसँगै ओटोमन साम्राज्यको स्थापनासम्म पुग्यो। उस्मानले गाजी योद्धाहरू (इस्लामी प्रेरणाले प्रेरित सीमाक्षेत्रीय आक्रमणकारीहरू) को उपयोग गरे, र त्यहीँबाट गाजी सीमाक्षेत्रीय योद्धाहरूलाई क्रमशः उस्मानबाट आरम्भ भई उनका छोरा ओरहानसम्म विकसित हुँदै गएको अझ बढी संरचित सेनामा रूपान्तरण

गर्ने प्रक्रिया सुरु भयो। उस्मानको विरासतका अन्य महत्त्वपूर्ण पक्षहरूमध्ये एक यो पनि हो कि यसले इस्लामलाई सम्पत्तिमा अधिकार कायम राख्न सक्षम बनायो; यसको विपरीत, गाजी योद्धाहरूको युद्धपद्धति, जसका अव्यवस्थित छापा हात्रे र तुरुन्तै फिर्ता हुने रणनीतिहरूले उनीहरूलाई केवल आफ्ना विजयका लुटमात्र उपलब्ध गराउँथे, तर कहिल्यै कुनै भूभाग होइन।

१२९९ जुलाई २७ मा, उस्मानले निकोमेदियाको क्षेत्रमा एक सैन्य अभियान आरम्भ गरे, र चौँतीस वर्षपछि उनका पुत्रले राजधानी सहर निकोमेदियामाथि चार वर्ष लामो घेराबन्दी आरम्भ गरे। प्रारम्भमा पिता र अन्त्यमा पुत्र। युद्ध निकोमेदियाको रूपमा प्रतिनिधित्व गरिएको क्षेत्रको विरुद्ध आरम्भ हुन्छ र निकोमेदियाको राजधानी सहर निकोमेदियाको विजयसँगै समाप्त हुन्छ। १२९९ देखि १३३७ सम्म अठतीस वर्षको अवधि हुन्छ, र भविष्यवाणीय दृष्टिले “अठतीस” संख्याले उठाइलाई प्रतीकात्मक रूपमा जनाउँछ।

“अब उठ, मैले भनेँ, र जेरद खोल्सो तरेर पार गर।” अनि हामी जेरद खोल्सो तरेर पार गरौँ। कादेशबर्नेयाबाट निस्केर जेरद खोल्सो पार गर्न आइपुग्दासम्मको समय अठतीस वर्षको थियो; जबसम्म युद्धका सबै पुस्ताका मानिसहरू परमप्रभुले तिनीहरूलाई शपथ गर्नुभएअनुसार शिविरका बीचबाट नाश भइसकेका थिएनन्। व्यवस्थाविवरण २:१३, १४।

१२९९ जुलाई २७ देखि १४४९ जुलाई २७ सम्मका एक सय पचास वर्षले प्रकाशको पुस्तक अध्याय नौको दोस्रो धिक्कारान्तर्गतको ओट्टोमन साम्राज्यको स्थापना तर्फ लैजाने अवधिलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ। निकोमिडियाको क्रमिक विजयका अठतीस वर्ष एक पिता (उस्मान) सँग आरम्भ भई उनका छोरा (अर्फान) सँग समाप्त भए। यस अवधिले एक जनजातीय रजौटाबाट एउटा साम्राज्यतर्फ हुने क्रमिक उदयको पहिलो चरणलाई चित्रण गर्दछ।

१२९९ जुलाई २७ देखि १४४९ जुलाई २७ सम्मका एक सय पचास वर्षहरूमा चार वर्षको घेराबन्दी समावेश छ, जसले अठतीस वर्षको अन्त्यलाई चिह्नित गर्दछ। निकोमेडियाको विजयको आरम्भ पिता उस्मानद्वारा भएको थियो, र त्यसको अन्त्य १३३३ देखि १३३७ सम्मको चार वर्ष घेराबन्दीद्वारा सम्पन्न भयो; यस्तो घेराबन्दी उस्मानका छोराद्वारा सञ्चालन गरिएको थियो।

जुलाई २७, १४४९ मा जब एक सय पचास वर्ष समाप्त भयो, तब बाइजेन्टाइन सम्राट कन्स्टान्टिन एघारौँ, अथवा पूर्वी रोमका अन्तिम कन्स्टान्टिनले सिंहासन ग्रहण गर्न तुर्कहरूसँग अनुमति मागे। त्यस मितिदेखि कन्स्टान्टिनोपलको विजयसम्म चार वर्ष थिए। ती चार वर्ष कन्स्टान्टिनोपलको घेराबन्दीसँग समाप्त भए, र अन्तिम कन्स्टान्टिन त्यसै घेराबन्दीमा मरे। इस्लामको उदय एक सय पचास वर्षको भविष्यवाणीका पहिलो अठतीस वर्षहरूद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ, जसको परिपाक चार-वर्षीय घेराबन्दीमा भयो। जब एक सय पचास वर्ष समाप्त भयो, तब इस्लाम यस्तो बिन्दुसम्म उठिसकेको थियो जहाँ तुर्कहरूले त्यतिबेला धारण गरेको शक्तिद्वारा पूर्वी रोम अपमानित भयो। जुलाई २७, १४४९ को त्यस अपमानदेखि चार वर्षले पूर्वी रोमको पतनतर्फ डोर्‍यायो, किनकि कन्स्टान्टिनोपल एउटा घेराबन्दीद्वारा लिइयो। पहिलो अठतीस वर्षको अन्त्य घेराबन्दीद्वारा चिह्नित छ, र ओटोमन साम्राज्यको स्थापना पनि घेराबन्दीद्वारा चिह्नित छ।

३८ र ४०

व्यवस्थाविवरणमा मोशाद्वारा प्रस्तुत गरिएअनुसार ‘अड्तीस’ संख्या वनमा चालीस वर्षको भड्काइमा गरिएको न्यायका अन्तिम अड्तीस वर्षहरूको प्रतीक हो। त्यसकारण, प्रतीकका रूपमा ‘अड्तीस’ संख्याको ‘चालीस’ संख्यासँग सम्बन्ध रहेको छ। उस्मानले २७ जुलाई, १२९९ मा निकोमिडियाको प्रदेश लिए, र अड्तीस वर्षपछि उनका छोरा ले त्यस प्रदेशको राजधानी सहर लिए। त्यो प्रदेश र राजधानी सहर दुवै निकोमिडिया नै थिए। इतिहासकारहरूले यस युद्धलाई ओटोमन साम्राज्यको उदयको एकदम प्रारम्भलाई चिनाउने ‘दुई’ चरणमध्ये पहिलो चरणका रूपमा चिनाउँछन्। इतिहासले चिनाएको दोस्रो चरण १३०९ को नाइसियाको युद्ध हो। त्यहाँ पिता उस्मानले नाइसिया भनिने प्रदेश लिए, र १३३९ मा, तीस वर्षपछि, उनका छोरा ले नाइसिया नामको राजधानी सहर लिए, जो पूर्व रोमी राजधानी

सहर थियो।

१२९९ र निकोमेडियाको युद्धको सन्दर्भमा, दुई चरणहरूमध्ये पहिलोको सम्बन्धमा, दोस्रो चरण दुई वर्षपछि १३०१ मा आयो। १२९९ अठतीसको प्रतीक हो, र दुई वर्षपछि (चालीस), नाइसियाको क्षेत्र पिताद्वारा कब्जा गरिन्छ। प्रतिज्ञा गरिएको देश लिन उठेको प्राचीन इस्राएलको अठतीस र चालीसको सम्बन्ध जुलाई २७, १२९९ र १३०१ मा प्रतिनिधित्व गरिएको छ। इस्लामको उदयका ती पहिलो दुई चरणहरू सैनिक अभियानहरूद्वारा चिह्नित छन्, जुन पिताले क्षेत्र विजय गर्नबाट आरम्भ हुन्छन् र अन्त्यमा पुत्रले त्यस क्षेत्रको राजधानी विजय गर्छ। जब ती दुई राजधानीहरू पतन भए, तिनीहरू घेराबन्दीका क्रममा पतन भए। दुवै राजधानीहरू कुनै समय पूर्वी रोमका राजधानीहरू थिए।

जुलाई २७, १२९९ र १३०१ को निष्कर्ष अगस्त ११, १८४० मा पुग्यो, जसले १८३८ को इतिहासलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ, जब लिचले पहिलो पटक तीन सय एकान्नब्बे वर्ष र पन्ध्र दिनको भविष्यवाणीसम्बन्धी आफ्नो दृष्टिकोण र भविष्यवाणी प्रकाशित गरे, जसको अन्तिम पूर्ति अगस्त ११, १८४० मा हुने थियो। मिलेराइटहरूका लागि उठ्ने दुई चरणहरू १८३८ र १८४० वर्षहरू थिए।

“सन् १८४० मा भविष्यवाणीको अर्को उल्लेखनीय परिपूर्तिले व्यापक चासो उत्पन्न गरायो। त्यसभन्दा दुई वर्षअघि, दोस्रो आगमनको प्रचार गर्ने प्रमुख सेवकहरूमध्ये एक जोसिया लिचले प्रकाश ९ को एक व्याख्या प्रकाशित गरेका थिए, जसमा उनले ओटोमन साम्राज्यको पतनको भविष्यवाणी गरेका थिए। उनका गणनाअनुसार, यो शक्ति ‘ई.सं. १८४० मा, अगस्त महिनाको कुनै समयमा’ परास्त हुनेथियो; र यसको परिपूर्तिभन्दा केवल केही दिनअघि उनले यसो लेखे: ‘यदि पहिलो अवधि, १५० वर्ष, टर्कहरूको अनुमतिद्वारा डिएकोजेस सिंहासनमा आरोहण गर्नुअघि ठीकसँग पूरा भएको मान्ने हो, र ३९१ वर्ष १५ दिन पहिलो अवधिको समाप्तिमा आरम्भ भएको हो भने, यो ११ अगस्त, १८४० मा समाप्त हुनेछ, जब कन्स्टान्टिनोपलस्थित ओटोमन शक्ति भङ्ग हुने अपेक्षा गर्न सकिन्छ। र यो नै तथ्य ठहरिनेछ भन्ने मेरो विश्वास छ।’—जोसिया लिच, Signs of the Times, and Expositor of Prophecy, August 1, 1840.

“ठीक निर्दिष्ट गरिएको त्यही समयमा, टर्कीले आफ्ना राजदूतहरूद्वारा युरोपका मित्रराष्ट्र शक्तिहरूको संरक्षण स्वीकार गरिन्, र यसरी आफूलाई ख्रीष्टियन राष्ट्रहरूको नियन्त्रणअधीनमा राखिन्। यस घटनाले भविष्यवाणीलाई ठ्याक्कै पूरा गर्यो। जब यो कुरा ज्ञात भयो, तब भीडका भीड मिलेर उनका सहकर्मीहरूले अपनाएका भविष्यवाणीको व्याख्याका सिद्धान्तहरूको शुद्धताप्रति विश्वस्त भए, र आगमन आन्दोलनलाई अचम्मलाग्दो प्रेरणा प्राप्त भयो। विद्वत्ता र प्रतिष्ठा भएका मानिसहरू प्रचार तथा उनका विचारहरूको प्रकाशन—दुवैमा—मिलेरसँग एक भए, र १८४० देखि १८४४ सम्म यो कार्य तीव्र गतिमा फैलियो।” The Great Controversy, 334, 335.

लिचको ‘३८ को भविष्यवाणी र ‘४० को उनको संशोधित दृष्टिमा उनको अन्तिम कथन पनि समावेश छ, जुन उनले संशोधित भविष्यवाणीभन्दा दस दिन अघि, अगस्त १ मा लेखेका थिए। भविष्यवाणीको पूर्तिले नै बाइबलीय भविष्यवाणीको सही पद्धतिबारे संसारलाई विश्वस्त तुल्यायो। प्राचीन इस्राएलको उदयलाई चिह्नित गर्ने अठतीस वर्षमा लाल समुद्र पार गरेदेखि कादेशमा भएको पहिलो विद्रोहसम्मका दुई वर्ष पनि समावेश थिए।

किनकि ती सबै मानिसहरू, जसले मेरो महिमा र मेरा ती चमत्कारहरू देखेका छन्, जो मैले मिश्रदेशमा र उजाड-स्थानमा गर्ने, र अहिले यी दस पटकसम्म मलाई परखे, र मेरो वचन सुनेनन्—निश्चय नै तिनीहरूले त्यो देश देखेनैनन्, जसको विषयमा मैले तिनीहरूका पिताहरूलाई शपथ खाएको थिएँ; न त मलाई क्रोधित तुल्याउनेहरू मध्ये कसैले पनि त्यो देखेछ। गन्ती १४:२२, २३.

त्यो विद्रोहलाई दस परीक्षाहरूको अन्तिम परीक्षा भनेर चिनाइएको छ। दस परीक्षाहरूको दुई-वर्षीय परीक्षण-अवधि, जसलाई उजाडस्थानका अठतीस वर्षसँग जोडिएको थियो, ले १८३८ र १८४० को प्रतिरूप प्रस्तुत गर्‍यो, र १८४० मा दस दिनको एक अवधि समावेश थियो।

र 27, 1299 मा उस्मानसँग इस्लामको उदयको प्रारम्भबिन्दु एउटा अठतीस-वर्षीय अवधिको आरम्भ गर्दछ, जुन 1337 मा चार-वर्षीय घेराबन्दीमा पुगेर समाप्त हुन्छ। र 27, 1299 इतिहासकारहरूले ओटोमन साम्राज्यको उदयको प्रारम्भबिन्दुका रूपमा चिन्हित गरेका दुई चरणहरूमध्ये पहिलो थियो, र दोस्रो चरण 1301 थियो। 1299 र 1301 मा निकोमिडिया र नाइसियाका युद्धका ती दुई चरणहरूले 1838 र 1840 को प्रतिरूप प्रस्तुत गर्छन्। अगमवाणीको आरम्भले अन्त्यलाई चित्रित गर्दछ।

निकोमिडिया र नाइसिया दुवैले आ-आफ्ना इतिहासमा पूर्वी रोमका राजधानीका रूपमा अस्थायी रूपमा सेवा गरे। निश्चय नै, अन्ततः ३३० देखि १४५३ सम्म कन्स्टान्टिनोपल पूर्वी राजधानी बन्यो। निकोमिडिया र नाइसियाले कन्स्टान्टिनोपलको पतनको प्रतिरूप प्रस्तुत गर्छन्; ती सबै इस्लामी घेराबन्दीहरूद्वारा पतित भए, जसले त्यस अभियानको निष्कर्ष सूचित गर्थ्यो जसमा इस्लामले पहिले त्यस भूभागमाथि नियन्त्रण स्थापित गर्‍यो र त्यसपछि राजधानी सहरलाई आफ्नो वशमा लियो।

१३३३ देखि १३३७ सम्मका पहिलो चार-वर्षीय घेराबन्दीले १४४९ देखि १४५३ सम्मका ती चार वर्षहरूलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ, जब भविष्यवाणीको अन्त्य भयो। तीन सय एकान्नब्बे वर्ष र पन्ध्र दिनपछि इस्लामलाई रोक लगाइन्छ, जब मिलराइटहरू 'उठ्छन्', त्यो भविष्यसूचक शक्तिअन्तर्गत जो 'अठतीस र चालीस' भन्ने विशेषताहरूमा प्रतिनिधित्व गरिएको छ, जसरी जुलाई २७, १२९९ र जुलाई २७, १४४९ को इतिहासको अल्फा इतिहासमा प्रतिनिधित्व गरिएको छ। इस्लामको उदय र परमेश्वरका अन्त-दिनका सन्देशवाहकहरूको उदय एक सङ्ख्यात्मक प्रतीकद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ, जुन ३८ र ४० को सङ्ख्यात्मक सम्बन्धद्वारा निर्मित छ।

इजकिएल अध्याय सैंतीसमा इस्लाम पूर्वीय पवनको सन्देश हो, जो मरेका सुक्खा हड्डीहरूमाथि यस हेतुले फुकिन्छ कि तिनीहरू एक शक्तिशाली सेनाको रूपमा खडा हुन सकून्। जब इजकिएलको सन्देश आइपुग्छ, तब उठ्ने कार्य आरम्भ हुन्छ, जसरी 1838 र 1840 को Millerite इतिहासमा भयो। त्यो सन्देश 9/11 मा आइपुग्यो, र चाँडै आउने Sunday law को समयमा ती हड्डीहरू एक शक्तिशाली सेनाको रूपमा खडा हुन्छन्। पछिल्ला दिनहरूमा विजयी मण्डलीको रूपमा परमेश्वरको सेनालाई उठाइने कार्य 1838 र 1840 द्वारा प्रतिरूपित गरिएको छ। 9/11 देखि Sunday law सम्मको अवधि 1840 देखि 1844 द्वारा प्रतिरूपित गरिएको थियो, तर यसले December 31, 2023 देखि Nashville का fireballs सम्मको अवधिलाई पनि प्रतिरूपित गर्दछ।

पूर्वी रोम

कोन्स्टान्टिन पहिलो (महान) द्वारा साम्राज्यको विभाजनदेखि अन्तिम कोन्स्टान्टिनसम्मको अवधि पूर्वी रोमको भविष्यसूचक इतिहासलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ। त्यसकारण, भविष्यसूचक अवधि एक भविष्यसूचक वा प्रतीकात्मक पिता र पुत्रद्वारा चिह्नित छ, जसरी तिनीहरूको नामले प्रतिनिधित्व गर्दछ, यद्यपि कोन्स्टान्टिन महान र कोन्स्टान्टिन एघारौँबीच प्रत्यक्ष रगतको वंशपरम्परा थिएन। पहिलो र अन्तिम कोन्स्टान्टिनलाई भविष्यसूचक रूपमा अल्फा र ओमेगा प्रतीकहरूद्वारा पनि प्रतिनिधित्व गरिएको छ, र पिता (अल्फा) ले कोन्स्टान्टिनोपोललाई राजधानीको रूपमा चुने, अनि पुत्र (ओमेगा) घेराबन्दीको क्रममा मरे, जब कोन्स्टान्टिनोपोल राजधानी रहन छाड्यो। पूर्वी रोमको भविष्यसूचक अवधि पहिलो र अन्तिम कोन्स्टान्टिनद्वारा चिह्नित छ। २७ जुलाई १२९९ मा प्रारम्भ भएको १५० वर्षको अवधिमा ३८ वर्षको एक अवधि समावेश छ र यसको अन्त ४० वर्षे घेराबन्दीसँग हुन्छ। त्यस घेराबन्दीले १४४९ देखि १४५३ सम्मलाई प्रतिरूपित गर्‍यो। निकोमेडियाको अभियान एउटा भू-भाग विजित हुनासाथ प्रारम्भ भयो र त्यस भू-भागको राजधानी विजित हुनासाथ समाप्त भयो। जसरी पहिलो र अन्तिम कोन्स्टान्टिनसँग थियो, त्यसरी नै निकोमेडियाको विजय पिता (पहिलो) बाट प्रारम्भ भयो र पुत्र (अन्तिम) मा समाप्त भयो।

चार वर्ष

एक सय पचास वर्षको आरम्भिक अवधिमा भएको चार वर्षे घेराबन्दीले सन् १४४९ मा अन्तिम कन्स्टान्टाइनको अपमानबाट आरम्भ भई सन् १४५३ सम्म, जब कन्स्टान्टिनोपल घेराबन्दीमा परेर पतन भयो, पुगेका ती चार वर्षतर्फ

डोन्यायो। दोस्रो धिक्कारको समय-भविष्यवाणी, जसले तीन सय एकान्नब्बे वर्ष र पन्ध्र दिनलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ, जुलाई २७, १४४९ मा सुरु भयो र अगस्त ११, १८४० मा समाप्त भयो। उक्त मितिले चार वर्षे अवधिको आरम्भलाई चिह्नित गर्दछ, जसलाई सिस्टर ह्वाइटले परमेश्वरको शक्तिको एक महिमामय प्रकटता भनेर सम्बोधन गर्नुभयो।

“तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देशको उद्घोषणामा एकताबद्ध हुने स्वर्गदूतले आफ्ना महिमाद्वारा सारा पृथ्वीलाई प्रकाशमान पार्नु छ। यहाँ विश्वव्यापी विस्तार र असामान्य शक्तियुक्त कार्यको भविष्यवाणी गरिएको छ। सन् १८४०-४४ को आगमन-आन्दोलन परमेश्वरको शक्तिको एक गौरवशाली प्रकटीकरण थियो; पहिलो स्वर्गदूतको सन्देश संसारका प्रत्येक मिसनरी केन्द्रसम्म पुऱ्याइयो, र केही देशहरूमा सोह्रौँ शताब्दीको सुधारकालदेखि यता कुनै पनि देशमा देखिएकोभन्दा महान् धार्मिक चासो प्रकट भएको थियो; तर यी सबै तेस्रो स्वर्गदूतको अन्तिम चेतावनीअन्तर्गत हुने शक्तिशाली आन्दोलनद्वारा अतिक्रमित हुनेछन्।” द ग्रेट कन्ट्रोभर्सी, ६११।

११ अगस्त, १८४० मा इस्लामलाई रोक लगाइयो, र त्यसपछि चार वर्षको एक अवधि थियो, जो पेन्तिकोसको दिन पवित्र आत्माको खन्याइसँग, तथा प्रकाश अठारको शक्तिशाली स्वर्गदूतको अवतरणसँग मेल खान्छ, जब ९/११ मा तेस्रो धिक्कारको इस्लामद्वारा न्यूयोर्कका “ठूला भवनहरू” प्रहार गरिए। ९/११ ले एक लाख चवालीस हजारको छाप लगाउने समयको आरम्भलाई चिह्नित गर्दछ। छाप लगाउनु एक समयावधि हो, र छाप लगाउने त्यस अवधिको अन्त्यमा त्यस अवधिको आरम्भका विशेषताहरू विद्यमान हुन्छन्। जब ९/११ मा ख्रीष्ट अवतरित हुनुभयो, उहाँले ३१ डिसेम्बर, २०२३ मा दुई साक्षीहरूलाई पुनर्जीवित गर्न अवतरित हुने मिखाएलको प्रतिरूप प्रस्तुत गर्नुभयो, जब छाप लगाउने अन्तिम अवधि आरम्भ भयो।

निनवेहको युद्ध भएको कुज्जीले इस्लामका विभिन्न मुक्तिहरूलाई प्रतिनिधित्व गर्छ, जसले सन् १४५३ सम्म पूर्व रोमलाई पतन गराउने थियो। पद दसका “पाँच महिना” भित्रका एक सय पचास वर्षहरूको अवधिमा, सुरुवात र अन्त्य दुवैले चार-चार वर्षको अवधि समावेश गर्दछन्। ती दुई चार-वर्षीय अवधिहरू तीन सय एकान्नब्बे वर्ष र पन्ध्र दिनको निष्कर्षसँग जोडिन्छन्, जसले सन् १८४० देखि १८४४ सम्मको चार-वर्षीय अवधिलाई चिह्नित गर्‍यो, जब ख्रीष्टले “सम्पूर्ण पृथ्वीलाई आफ्नो महिमाले उज्यालो पार्नुहुने” थियो। सन् १८४४ मा भविष्यवाणीको समय लागू गरिन छोडियो, किनकि समय “अब उप्रान्त रहनेछैन” थियो।

र स्वर्ग, त्यसमा भएका सबै थोकहरू, पृथ्वी, त्यसमा भएका सबै थोकहरू, समुद्र, र त्यसमा भएका सबै थोकहरू सृष्टि गर्नुहुने, सदा-सर्वदा जीवित रहनुहुने उहाँकै नाममा शपथ खायो कि अब उप्रान्त समय रहनेछैन। प्रकाश १०:६।

१३३३ देखि १३३७ सम्म, १४४९ देखि १४५३ सम्म, १८४० देखि १८४४ सम्म

चार-चार वर्षका ती तीन रेखाहरू ९/११ देखि आइतबारको व्यवस्थासम्मको मोहोर लगाउने समयसँग मेल खान्छन्, र तिनीहरू ९/११ देखि आइतबारको व्यवस्थासम्मको त्यस प्रयाक्टलसँग पनि मेल खान्छन्, जुन ३१ December, २०२३ देखि इस्लामलाई फेरि नाशभिलका अग्निगोलाहरू प्रहार गर्नका लागि मुक्त गरिने समयसम्म प्रतिनिधित्व गरिएको छ।

डिसेम्बर ३१, २०२३ देखि नाशभिलका fireballs सम्मको भविष्यवाणीसम्बन्धी fractal लाई तीनवटा चार-वर्षीय भविष्यवाणीसम्बन्धी अवधिहरूद्वारा प्रतीकात्मक रूपमा प्रस्तुत गरिएको छ, जुन सबै ९/११ देखि Sunday law सम्मको sealing time सँग मेल खान्छन्। त्यसैले, चार साक्षीहरूले डिसेम्बर ३१, २०२३ देखि नाशभिलमाथिको आक्रमणसम्मको इतिहासलाई चिह्नित गर्छन्, र निनवेहको युद्ध नै यी प्रत्येक साक्षीका लागि “कुज्जी” थियो। १३३३, १४४९, १८४० र ९/११ सबै turning points— “कुज्जीहरू” — थिए।

“अतीतको इतिहासबाट सिक्नुपर्ने शिक्षाहरू छन्; र यी कुरातर्फ ध्यान आकृष्ट गराइएको छ, ताकि सबैले बुझून् कि परमेश्वरले अहिले पनि त्यही सिद्धान्तअनुसार कार्य गर्नुहुन्छ, जसअनुसार उहाँले सधैं गर्नुभएको छ। उहाँको कार्यमा र राष्ट्रहरूमाझ उहाँको हात अहिले पनि त्यत्तिकै प्रकट देखिन्छ, जत्तिकै सुसमाचार पहिलो पटक अदनमा

आदमलाई घोषणा गरिएदेखि सदैव देखिंदै आएको छ।

“जातिहरू र मण्डलीको इतिहासमा यस्ता अवधिहरू हुन्छन्, जो मोडबिन्दुका समयहरू हुन्। परमेश्वरको प्रबन्धमा, जब यी विभिन्न सङ्कटहरू आइपुग्छन्, त्यस समयका लागि ज्योति प्रदान गरिन्छ। यदि त्यसलाई ग्रहण गरियो भने, आत्मिक उन्नति हुन्छ; यदि त्यसलाई अस्वीकार गरियो भने, आत्मिक पतन र विश्वासको जहाजडुबान पछ्याउँछ। प्रभुले आफ्नो वचनमा सुसमाचारको अग्रसर कार्यलाई प्रकट गर्नुभएको छ, जसरी त्यो विगतमा सञ्चालन गरिएको थियो, र भविष्यमा पनि, अन्तिम सङ्घर्षसम्म, जब शैतानी शक्तिहरूले आफ्नो अन्तिम अद्भुत चाल चल्नेछन्।” Bible Echo, August 26, 1895.

निकामिडिया

२८४ मा सम्राट बनेपछि, २९३ मा डाइओक्लेटियनले साम्राज्यलाई कानुनी रूपमा पूर्व र पश्चिममा विभाजन गर्दै टेट्राकी प्रणाली स्थापना गर्दा निकोमेडियालाई रोमी साम्राज्यको पूर्वीय राजधानीका रूपमा चयन गरे। निकोमेडियाले धेरै दशकसम्म पूर्वमा मुख्य प्रशासनिक तथा सैनिक राजधानीको सेवा गर्‍यो। महान् कन्स्टान्टिनले नजिकैको बाइजेन्टियममा नयाँ राजधानी निर्माण गर्ने निर्णय गर्नुअघि (जसको नाम उनले ३३० मा कन्स्टान्टिनोपल राखे) यसलाई आधारस्थलका रूपमा प्रयोग गरे। कन्स्टान्टिनोपल मुख्य राजधानी बनेपछि पनि, मार्मरा सागरको पूर्वी किनारमा रणनीतिक रूपमा अवस्थित निकोमेडिया एक प्रमुख क्षेत्रीय केन्द्रकै रूपमा रहिरह्यो। त्यसैले, यद्यपि यो रोम वा कन्स्टान्टिनोपलजस्तै स्थायी राजधानी थिएन, रोमी इतिहासको एक महत्त्वपूर्ण संक्रमणकालमा निकोमेडिया औपचारिक रूपमा पूर्वीय राजधानीका रूपमा नियुक्त गरिएको थियो। एक सय पचास वर्षको आरम्भमा पूर्वीय रोमको एउटा राजधानी विजित हुन्छ, र अन्त्यमा पूर्वीय रोमको एउटा राजधानी विजित हुन्छ। दुवै विजयमा घेराबन्दी समावेश थियो।

डायोक्लेटियन

सम्राट डियोक्लेटियनले २९३ मा टेट्राकी प्रणाली लागू गर्दा निकोमेडियालाई रोमी साम्राज्यको पूर्वी राजधानीको रूपमा आधिकारिक रूपमा स्थापित गरे। टेट्राकी प्रणाली साम्राज्यको पश्चिमी र पूर्वी विभाजनबाट बनेको थियो; पूर्व र पश्चिम दुवैमा एक वरिष्ठ सम्राट (Augusti) र एक कनिष्ठ सम्राट (Caesar) थिए, जसले ‘टेट्राकी’ शब्दले जनाउने चारको सङ्ख्या पूरा गर्थे।

अल्फा र ओमेगा

डायोक्लेटियन स्मुर्नाको मण्डलीको ओमेगा प्रतीक हो, र नेरो अल्फा प्रतीक हो। महान् कन्स्टान्टिन पेर्गामोसको मण्डलीको अल्फा प्रतीक हो, र जस्टिनियन ओमेगा प्रतीक हो।

रोमको पूर्व र पश्चिममा भएको ‘कानुनी’ विभाजन (जुन टिकेन) डायोक्लेटियनद्वारा सम्पन्न भयो, र रोमको पूर्व र पश्चिममा भएको भविष्यसूचक विभाजन कन्स्टान्टिनद्वारा सम्पन्न भयो। उत्पीडनको दोस्रो प्रतीकात्मक मण्डली, स्मुर्नाद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको, को इतिहासको अवधिमा रोम कानुनी रूपमा पूर्व र पश्चिममा विभाजित भयो; र सम्झौताका तेस्रो प्रतीकात्मक मण्डली, पेर्गामोसद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको, को इतिहासमा रोम भविष्यसूचक रूपमा पूर्व र पश्चिममा विभाजित भयो। २९३ अल्फा थियो र ३३० ओमेगा थियो, र मे ११, ३३० मा, महान् कन्स्टान्टिनले कन्स्टान्टिनोपललाई साम्राज्यको राजधानीको रूपमा समर्पण गरे।

ई.सं. २९३ मा डाइओक्लेटियनद्वारा गरिएको वैधानिक विभाजन त्यसपछि चलेको गृहयुद्धका कारण ई.सं. ३१३ को मिलानको फर्मानसम्म आइपुग्दा विघटित भयो, जब पूर्वका कन्स्टान्टिन र पश्चिमका लिसिनियसले मिलानको फर्मान जारी गरी ख्रीष्टियन धर्मलाई वैधानिक मान्यता दिए, र व्यवहारतः टेट्राकीको अन्त्य गरे—अर्थात् परस्पर समन्वित चार शासकहरूको त्यो व्यवस्था, जुन अन्ततः दुई प्रमुख शक्तिबीचको संघर्षमा पतन भयो (पश्चिममा कन्स्टान्टिन र पूर्वमा लिसिनियस)। यो वैधानिक विभाजन, जसले पतनको आरम्भ गरायो, विभाजनदेखि विभाजनसम्मको बीस-वर्षीय

अवधिलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ, र दुवै विभाजनहरूले व्यवस्थाको पतनलाई तीव्र बनाए।

स्मिर्नाको मण्डली सन् ६४ मा नीरोसँग सुरु भयो, जब रोमको ठूलो आगोलाई नीरोले ख्रीष्टियनहरूलाई सताउन प्रयोग गर्‍यो, जसलाई उसले आगो लगाएको आरोप लगायो। नीरोले सतावटको आरम्भलाई चिह्नित गर्छ र उत्तरकालका अन्तिम सतावटको प्रतिरूप ठहरिन्छ। त्यो अन्तिम सतावट अनुग्रह-अवधिको अन्त्यसम्म जारी रहन्छ, जब पोपसम्बन्धी शक्ति सहायता गर्ने कोही पनि नभई आफ्नो अन्त्यमा पुग्छ। यसरी सतावटको पहिलो अवधि रोमको दहनसँग सुरु भयो र रोमकै दहनसँग समाप्त हुन्छ।

अनि तिमीले त्यस जनावरमाथि देखेका ती दस सिङहरूले त्यस वेश्यालाई घृणा गर्नेछन्, र उसलाई उजाड र नाङ्गी तुल्याउनेछन्, र उसको मासु खानेछन्, अनि उसलाई आगोले जलाउनेछन्। प्रकाश 17:16।

स्मुर्नाको मण्डली ६४ मा नेरोसँगै सुरु भयो, जब रोमको ठूलो आगोलाई नेरोले ख्रीष्टियनहरूलाई सताउन प्रयोग गर्‍यो, र नेरोले त्यही आगो लगाएको आरोप ख्रीष्टियनहरूमाथि लगायो। दुई सय पचास वर्षपछि यो ३१३ मा मिलानको आदेशसँगै समाप्त भयो। यो “आदेश” डियोक्लेटियनको कानुनी विभाजनबाट सुरु भएको बीस-वर्षीय अवधिको समाप्ति हो, र यो नेरोबाट सुरु भएको स्मुर्नाका दुई सय पचास वर्षको पनि अन्त्य थियो। स्मुर्नाको मण्डली र नेरोद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको सतावटका ती दुई सय पचास वर्षभित्र डियोक्लेटियनद्वारा ल्याइएको सबैभन्दा भीषण सतावटका दस वर्ष पनि समावेश थिए। सतावटका ती दस वर्ष डियोक्लेटियनका बीस वर्षको अन्तिम आधा थिए, जुन २९३ मा साम्राज्यको उसको कानुनी विभाजनबाट सुरु भएको थियो। २९३ मा डियोक्लेटियनद्वारा साम्राज्यलाई पूर्व र पश्चिममा कानुनी रूपमा विभाजन गरिएदेखि एक बीस-वर्षीय अवधि सुरु भयो, जुन दुईवटा दस-वर्षीय अवधिहरूद्वारा बनेको थियो।

डायोक्लेटियनले साम्राज्यलाई कानूनी रूपमा पूर्व र पश्चिममा विभाजन गरे, यसरी उनले कन्स्टान्टिनद्वारा सम्पन्न गरिएको भविष्यवाणीसम्बन्धी विभाजनको प्रतीकात्मक रूप प्रस्तुत गरे। डायोक्लेटियनको विभाजन पूर्व र पश्चिममा थियो, तर त्यसमा पूर्वमा दुई शासक र पश्चिममा दुई शासक समावेश थिए। प्रत्येक क्षेत्रमा एक प्रमुख र एक गौण शासक। फेब्रुअरी २३, ३०३ मा, डायोक्लेटियनले मसीहीहरूविरुद्ध धेरै ‘आज्ञापत्र’हरूमध्ये पहिलो जारी गरे, जसले महान् सतावटको आरम्भलाई चिह्नित गर्‍यो, (जसलाई डायोक्लेटियनिक सतावट पनि भनिन्छ), जुन रोमी साम्राज्यमा मसीहीहरूमाथि भएको सबैभन्दा कठोर र व्यापक सतावट थियो।

स्मुर्नास्थित मण्डलीका स्वर्गदूतलाई लेख; यी कुराहरू पहिला र अन्तिम, जो मरेका थिए र जीवित हुनुहुन्छ, उहाँ भन्नुहुन्छ; म तेरा कामहरू, क्लेश, र दरिद्रता जान्दछु, (तथापि तँ धनवान् छस्) अनि म तिनीहरूको निन्दा पनि जान्दछु, जो आफूलाई यहूदी भन्दछन्, तर होइनन्, बरु शैतानको सभाघर हुन्। तैले भोग्नुपर्ने कुराहरूदेखि कुनै कुराको भय नगर; हेर, तिमीहरूको परीक्षा होस् भनेर शैतानले तिमीहरूमध्ये कतिलाई कारागारमा हाल्नेछ; अनि तिमीहरूलाई दश दिनसम्म क्लेश हुनेछ; मृत्युसम्म विश्वासयोग्य रह, र म तिमीलाई जीवनको मुकुट दिनेछु। जसको कान छ, उसले सुनोस्, आत्माले मण्डलीहरूलाई के भन्नुहुन्छ; जसले विजय प्राप्त गर्दछ, उसलाई दोस्रो मृत्युबाट कुनै हानि हुनेछैन। प्रकाश 2:8-10।

महान सतावट डायोक्लेटियनका उत्तराधिकारीहरू (विशेषतः गालेरियस) को अधीनमा सन् 313 सम्म निरन्तर चलिरह्यो, जब यो मिलानको आज्ञापत्रद्वारा अन्त भयो। स्मिर्नाको मण्डलीद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको भविष्यसूचक अवधिको ओमेगा सतावटका रूपमा डायोक्लेटियनलाई विशिष्ट बनाउने सतावटको अल्फा-प्रतीक नीरो हो। सतावट पूर्वका कन्स्टान्टिन र पश्चिमका लिसिनियसबीच भएको एक राजनीतिक विवाह र एक सन्धिसँगै समाप्त भयो। फेब्रुअरी 313 मा, कन्स्टान्टिन र लिसिनियस मिलानमा भेटे र मिलानको आज्ञापत्र जारी गरे, जसले साम्राज्यभरिका ख्रीष्टियनहरू (र अरूहरू) लाई धार्मिक सहिष्णुता प्रदान गर्‍यो। आफ्नो राजनीतिक गठबन्धनलाई सुदृढ बनाउन, लिसिनियसले यस भेटका क्रममा वा यसको वरिपरि कन्स्टान्टिया (कन्स्टान्टिनकी सौतेनी बहिनी) सँग विवाह गरे। यो विवाह एउटा परम्परागत रोमी राजनीतिक गठबन्धन थियो—दुई सम्राटहरूबीचको सहमतिलाई मुहर लगाउने—and यसले गृहयुद्धका वर्षहरूपछि साम्राज्यलाई अस्थायी रूपमा स्थिर बनाउन सहायता गर्‍यो। यो गठबन्धन धेरै समय

टिकेन। पछि कन्स्टान्टिन र लिसिनियसले एकअर्कासँग युद्ध गरे, र सन् 324 मा कन्स्टान्टिनले लिसिनियसलाई पराजित गर्दै एकमात्र शासक बने।

नेरोदेखि कन्स्टान्टिनसम्म स्मिर्नाको दुई सय पचास वर्षको भविष्यवाणीसम्बन्धी अवधि पूरा भयो, र सन् ३१३ मा सम्वतारको मण्डली पर्गामोसको मण्डली आरम्भ भयो, जुन सन् ५३८ मा थ्यातिराको मण्डलीसँग अन्त्य भयो। स्मिर्नाका यी दुई सय पचास वर्षहरूले सतावटको अवधिलाई प्रतिनिधित्व गर्थे, र समग्र अवधिको अन्त्यमा डायोक्लेटियनको सतावटले प्रकाशको पुस्तकका “दस दिन” (दस वर्ष) पूरा गर्‍यो, जहाँ सतावटको सबैभन्दा भीषण अवधि समग्र अवधिको एक प्रयावटललाई प्रतिनिधित्व गर्दछ। ती दस वर्ष दुई सय पचास वर्षको एक प्रयावटल हुन्। ती दस वर्षहरूले नेरोको सतावटको ओमेगालाई प्रतिनिधित्व गर्छन्, र तिनको निष्कर्षमा साम्राज्यको पूर्व र पश्चिममा भएको ओमेगा-विभाजनलाई पनि।

विवाह र सम्बन्धविच्छेद

स्मिर्ना ६४ मा रोमको दहनसँगै आरम्भ भयो र दुई सय पचास वर्षपछि ३१३ मा मिलानको आज्ञापत्र तथा पूर्व र पश्चिमको राजनीतिक विवाहसँगै समाप्त भयो। सतावटको दश-वर्षीय प्रयावटल ३०३ मा आरम्भ भयो र ३१३ मा मिलानको आज्ञापत्र तथा पूर्व र पश्चिमको राजनीतिक विवाहसँगै समाप्त भयो। २९३ मा डाइओक्लेटियनद्वारा पूर्व र पश्चिमको कानुनी विभाजनबाट आरम्भ भएका बीस वर्ष ३१३ मा पूर्व र पश्चिमको राजनीतिक विवाहसँगै समाप्त भए। ३१३ मा पूर्व र पश्चिमबीच भएको विवाह-सन्धि ३२४ को सम्बन्ध-विच्छेदसँगै अन्त्य भयो, जब कन्स्टान्टिनले पश्चिमका लिसिनियसलाई पराजित गरी रोमको एकमात्र शासक बने। ३२४ को भविष्यसूचक सम्बन्ध-विच्छेद ३२९ को पहिलो आइतबारको व्यवस्थापछि तीन वर्षमा आयो।

३१३ देखि ३३० सम्मका सत्र वर्षहरूले एउटा राजनीतिक विवाहलाई चिह्नित गर्छन्, साथै स्मुर्ना र निरोद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको सतावटको अन्त्यलाई, र पर्गामोसद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको सम्वतारको मण्डलीको आरम्भलाई पनि जनाउँछन्। ३१३ मा विवाहसँगै पर्गामोसको आरम्भ भएपछि, ३२९ मा पहिलो आइतबारको व्यवस्थाबाट सुरु भएको सतावटको आरम्भ आयो। त्यसपछि ३२४ को भविष्यवाणीजन्य सम्बन्ध-विच्छेद आयो, जसले पूर्व र पश्चिमलाई कन्स्टान्टिनको अधीनमा एउटै साम्राज्यमा ल्यायो। त्यसको छ वर्षपछि ३३० मा पूर्व र पश्चिममा भएको विभाजन भविष्यवाणीगत रूपमा पुनः दोहोरियो। ती सत्र वर्षहरूले पर्गामोसको मण्डलीको अल्फा अवधिलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्, जुन ५३८ मा थ्यातिराको मण्डली भविष्यवाणीगत इतिहासमा नआउँदासम्म जारी रहने थियो। त्यो अल्फा अवधिले ३३० देखि ५३८ सम्मको अवधिको अन्त्यमा एउटा ओमेगा इतिहासलाई प्रतिनिधित्व गर्ने थियो। पर्गामोसको ओमेगा इतिहासले ४९६, ५०८ र ५३३ को अवधिलाई प्रतिनिधित्व गर्छ।

सत्र वर्षहरू

राफियाको युद्धका प्टोलिमीले “सत्र वर्ष” शासन गरे, र राफियाको युद्ध र पानियमको युद्धको बीचमा पनि “सत्र वर्ष” थिए। ती सत्र वर्षहरू प्रतीकात्मक रूपमा 313 देखि 330 सम्मका सत्र वर्षहरूसँग मेल खान्छन्। नेरोका स्मिर्नाका दुई सय पचास वर्षहरूले पर्गामोसको मण्डलीका पहिलो सत्र वर्षतर्फ डोर्‍याए, र ई.पू. 457 मा तेस्रो आदेशदेखि प्रारम्भ भएका ती दुई सय पचास वर्षहरूसँग सम्बन्धित छन्, जुन दानिएल अध्याय आठ पद चौधका 2300 वर्षहरूको आरम्भ-बिन्दु हो, र एडभेन्टवादको आधार तथा केन्द्रीय स्तम्भ हो। दुई सय पचास वर्षका दुई साक्षीहरू बाइबलीय अगमवाणीको छैटौँ राज्यका दुई सय पचास वर्षहरूसँग मेल खान्छन्, जुन 1776 मा आरम्भ भयो र यसै वर्ष 2026 मा समाप्त हुन्छ।

एडभेन्टवादका अग्रदूतहरूले ३१३ देखि ३३० सम्मका सत्र वर्षहरू न त देखे, न त बुझे; किनकि १८४४ मा तिनीहरूले सातौँ-दिनको विश्रामदिन वा सूर्यको दिनसम्बन्धी विवादलाई समेत अझै बुझेका थिएनन्। तथापि, तिनीहरूले प्रकाश ९:१० को एक सय पचास वर्षलाई चिने, र त्यो त्यस्तो अवधिको प्रारम्भिक बिन्दु बन्यो, जसले १९ अगस्ट, १८४० मा अन्त्य भएका तीन सय एकानब्बे वर्ष र पन्ध्र दिनसम्म डोर्‍यायो। त्यस समझले “परमेश्वरको शक्तिको” एक महान्

“प्रकटीकरण” उत्पन्न गर्‍यो।

अग्रगामीहरूले प्रकाश ९ मा एक सय पचास वर्षको दोस्रो अवधि पहिचान गरेनन्। तिनीहरूको आधारभूत बुझाइले त्यो आधारमञ्च प्रतिनिधित्व गर्दछ, जसको माथि प्रकाश ९ को “नयाँ ज्योति” निर्मित छ। त्यो ज्योति नीनवेको युद्धको “साँचो” द्वारा खोल्निन्छ। त्यो “साँचो”ले अगमवाणीका विद्यार्थीलाई दानिएल र प्रकाशमा प्रतिनिधित्व गरिएका बाइबलका सबै राज्यहरू पहिचान गर्न सक्षम बनाउँछ। बाबेल, मादी-फारस, युनान, सेल्यूसिड र टोलेमाइक साम्राज्यहरू, मोहम्मदको राज्य, र अझ महत्त्वपूर्ण रूपमा यसले रोमको साम्राज्यलाई यसरी विशेष रूपमा प्रख्यात बनाउँछ कि यसले केवल रोमको मात्र होइन, पूर्वी र पश्चिमी रोमका राज्यहरूको पनि, साथै संयुक्त राज्य अमेरिका (झूटो अगमवक्ता), पोपसत्ता (जनावर) र संयुक्त राष्ट्रसंघ (अजिङ्गर) को उदय र पतनलाई समेत पहिचान गराउँछ। यी राज्यहरूका सबै उदय र पतनहरूले अजिङ्गर, जनावर र झूटो अगमवक्ताका ती गतिविधिहरूको साक्षी दिन्छन्, जसले अन्ततः संसारलाई आर्मागेडोनसम्म पुऱ्याउँछन्। त्यो गतिविधि दानिएल ११ का अन्तिम छ पदहरूभित्र प्रतिनिधित्व गरिएको छ, र त्यस गतिविधिको आरम्भ पद ४० को गुप्त इतिहासमा प्रतिनिधित्व गरिएको छ।

निनवेहको युद्धले अन्त-समयका घटनाहरूको क्रमभित्र रोम साम्राज्य, पूर्वी र पश्चिमी रोमका राज्यहरू, तथा पोपीय रोमका गवाहीहरूलाई परस्पर मिलाउन सकिने भविष्यसूचक सन्दर्भ-बिन्दु प्रदान गर्दछ। यसरी, निनवेहको युद्ध नै त्यो कुञ्जी हो जसले रोमसम्बन्धी विभिन्न भविष्यसूचक गवाहीहरूलाई पूर्ण रूपमा प्रकाशमा ल्याउँछ, र दानिएल ११ को पद चौध अनुसार, दर्शनलाई स्थापित गर्ने शक्ति रोम नै हो। ती रेखाहरूलाई एकसाथ ल्याउने कुञ्जी निनवेहको युद्ध हो।

हामी हाम्रो अर्को लेखमा प्रकाशको पुस्तकको नवौँ अध्यायका शोकहरूसम्बन्धी अघिल्ला पाँच लेखहरूलाई एकसाथ समेट्न आरम्भ गर्नेछौं।